

Museet med et stort Terrain uden for Museumsbygningen, vilde der vindes, at Folkemuseet vilde kunne udvikle sig efter sin Bestemmelse og paa samme Maade, som sket er i adskillige andre Lande, ikke mindst i Norge og Sverige. Men der vilde desuden derved kunne vindes endnu en Ting af ikke mindre Betydning. Jeg tror, at hvis et saadant Museum, der ikke taler til Videnskabsmænd, men med jævne Ord taler til Folket, blev lagt ude i Landet, ude mellem Folket, vilde det paa en ganske anden Vis blive Folkets Eje, end naar der blev indrettet nogle Museumssale til det her i Staden. Man siger nok, at alle komme her til Hovedstaden, men dette Ord er selvfølgelig en meget betydelig Overdrivelse; man skal ikke gaa langt ned blandt Gaardmandsstanden, før det er forbi med Tanken om at kunne tage med Kone og Børn til Kjøbenhavn en Ugestid eller blot nogle Dage, og se vi hen til Husmænd og Landarbejdere er det noget, hvorom der aldrig kan blive Tale for deres Vedkommende. Da vi havde Besøg her i Hovedstaden af de gamle Veteraner, hørte vi, at adskillige af dem ikke havde set Kjøbenhavn, siden de blev permitterede i 1850. Det er ikke rigtigt, naar det siges, at alle komme her ind, og det derfor er naturligt og rigtigt, at alt er samlet her. Man skal ikke gaa langt ned, før dette hører op. Og for dem, der komme, saa kende vi jo selv, hvorledes det gaar, naar man kommer til en fremmed Hovedstad. Man vil besøge Museerne, og man ved forud, at det og det skal man først og fremmest se. Saaledes vil det ogsaa gaa, naar Folk komme til Kjøbenhavn. Der er her Thorvaldsens Museum, Glyptoteket, Kunstmuseet og tillige oldnordisk og etnografisk Museum, de skulle først ses, og de have jo ogsaa stor Interesse. For de flestes Vedkommende vil det nu gaa saaledes, at naar de derefter skulle gaa op paa anden Sal for at se Folkemuseet, ville de være trætte, og det hedder saa, at det, der findes der, er kun gamle Sengesteder, Skabe og lignende Ting, saa slaar man en Streg over det, og de, der endelig gaa derop, gaa igennem Salene med den almindelige Museumstræthed- og Træthed, saa at de egentlig intet se, idet alt glider hastigt forbi Øjet. Kunde man derimod ude i Landet faa et saadant Statsmuseum, altsaa et Museum, der er af større Betydning end de Provindsmuseer, der nu findes, vilde dette Sted blive Maalet for Folks Rejse; det vilde blive Rejsens Maal og Dagens Øjemed at se, hvad det indeholder. Man vilde give sig Tid til at se paa Tin-

gene, idet man havde beregnet, at Dagen væsentlig skulde gaa dertil, kort sagt, man vilde paa en ganske anden Vis fordybe sig i disse Minder om Borgers og Bondes Fortid end ved at se det i store Museumssale. Saadanne Rejser til et Sted, hvor der er noget at se, ere meget almindelige paa Landet og langt hyppigere, end at en Familie rejser til Kjøbenhavn. Man tager i Flok en lille Tur; snart er det et Mejeris Andelshavere, dertage en Fællestur med Jærnbanen ide saakaldte Bænkevogne, snart er det en Afholdsforening fra Landet eller en Haandværkerforening fra en Købstad osv. Saadan rejser man omkring i samlet Flok og ved at rejse saaledes med det bestemte Maal for Øje at besøge et saadant Museum, vil man ganske anderledes fordybe sig i de Minder, Museet indeholder, og faa Øjet op for det, hvorom disse Minder tale. Det vil ganske anderledes blive de paagældendes Eje, hvad de se under saadanne Omstændigheder end ved at jage en Masse Museumssale igennem. At det ikke er faa Folk, der tager af Sted for at besøge et saadant Museum, kan jeg oplyse, idet det lille beskudne Museum, der findes paa Koldinghus — det er bragt til Veje uden nogen som helst offentlig Understøttelse, alene ved frivillige Gaver — det foregaaende Aar var besøgt af 23,039 Personer; fra det sidste Aar har jeg ingen Opgivelse. Jeg saa fornylig opgivet, at Nationalmuseet havde været besøgt af ca. 100,000 Personer; saa at det altsaa maa siges, at det har været et overordentlig betydeligt Besøg, det lille Museum i Kolding har haft.

Endnu maatte jeg maaske nævne et Punkt til, der kunde tale for at henlægge Museet til Kolding. Da Regeringen paa Finanslovforslaget for 1895—96 søgte en lille Bevilling til at genopføre de omtalte Hvelvinger i Stueetagen i Koldinghus, udtales det i Skrivelsen fra Ministeriet — det staar i Tillæg B. for 1895—96, Sp. 445—46 — at Direktionen for Nationalmuseets 2den Afdeling har anbefalet Andragendet og fremhæver, at den paagældende Samling har særlig Krav paa Interesse, da det drager mange Besøgende ikke alene fra Nørrejylland men ogsaa fra Sønderjylland. Dette sidste Hensyn havde aabenbart ogsaa stor Betydning for Museets Henlæggelse paa det angivne Sted. Naar jeg har tilladt mig at fremdrage et bestemt Sted, hvor Museet kunde lægges, er det ikke, fordi jeg har villet søge at mele en enkelt Bys Kage, men fordi Direktøren for Dansk Folkemuseum selv har nævnet dette Sted, har udtalt Ønsket om at faa Museet henlagt